

“Bemінде gelovigen, vandaag **geen preek** want ik heb jullie wat te zeggen.” Zo zou Luc Versteylen zijn **toespraak** die hij liever een **aanspraak**, een **aanspreking** noemt, kunnen beginnen.

Als je in een stad als Brugge naar de horizon kijkt, zie je **overal kerktorens**. Tot een halve eeuw geleden wezen die nog zelfverzekerd naar de hemel, maar nu mag je je afvragen:

*'Wat zullen ze weldra nog te **be-teken-en** hebben?'*

De **leegloop** en leegstand van de kerken, het **vergrijzen** van de gewijde bedienaren en de vraag hoe het komt dat zoveel jonge mensen **wegblijven** uit de vertrouwde kerkgebouwen en het traditionele kerkgebeuren, hebben Luc Versteylen al jaren **geïntrigeerd** en **aangespoord** om op zoek te gaan naar **nieuwe rituelen** en vorm te geven

aan een **buiten-gebouwelijke kerk**,

aan een **ge-aarde** liturgie i.p.v. een **ont-aarde**;

aan een terugkeer naar het **Catacombenchristendom** i.p.v. het Koekelbergkatholicisme.

Hij durft de **zinken bakjes** weg te nemen uit de eindeloze gangen van de **kerkelijke nutteloosheid**.

De oude **Brouwerij** in Viersel werd de plaats bij uitstek waar dit vorm kon krijgen. Het hoeft ons niet te verbazen dat er aanvankelijk **argwanend** en soms geërgerd werd gereageerd op het nogal vreemdsoortige leven in de Brouwerij. Er werd zelfs verteld dat daar ook missen gelezen werden **'zonder kleren'**... Voor alle duidelijkheid wordt hier bedoeld: zonder kazuifel.

De meeste mensen die op zoek zijn naar die nieuwe rituelen, zijn mensen die ooit de binnen-gebouwelijke kerk verlaten hebben. Ze zijn diep op zoek naar **zegeningen** die **ge-aard zijn in hun echte denken en doen**. Eigenlijk is het een zoeken naar de **grondwaarden van het christendom** en zijn Blijde Boodschap. Het terugvinden van de oude waarden, zodat we klaar zijn voor een nieuwe tijd.

Eén van de kerngedachten hierbinnen is dat we **te weinig zegenen!**

Zegenen (***bene-dicere; zalig-spreken***) is het goede zeggen over iets of iemand. Om te mogen zegenen hoef je **niet gewijd** te zijn. Hoevelen onder ons werden vroeger niet avond na avond gezegend door hun ongewijde ouders?

Er zijn maar weinig heilstekenen waarvoor je priesterlijk gewijd hoort te zijn, **Leken** kunnen dus een groot deel van de de taak van priesters overnemen. Ook zegeningen, als ze die **durven** uitspreken.

Ik zeg wel 'durven' omdat het durf vraagt aan mensen een zegen voor te stellen. We zijn het immers niet gewend dat voorstel van een leek te krijgen. Toch zouden leken het wat vaker moeten voorstellen, want mensen zijn er doorgaans **diep blij mee**. We **lezen teveel teksten** zonder dat die iets bewerken, iets **teweegbrengen**. We spreken teveel woorden uit en maken er te weinig zegenende gebaren bij. Liturgie zou terug meer **vijfzintuiglijk** moeten worden; terug minder zeggen en meer **doen!**

Graag zou ik veel meer willen vertellen dan de tijd die me hier bemeten is. Daarom probeer ik in wat volgt **enkele van die zegeningen** op te roepen.

Als jongere leerde ik Viersel (ook wel *het huis van de zeven zegeningen* genoemd) kennen en kreeg zo de kans om op **kruispunten** van mijn leven en dat van anderen, gezegend te worden of er getuige van te zijn:

- 12-jarigen **komen over de brug** en krijgen de jeugdzegen,

- zielsbedroefden **keren zich om, weg van de put**, de waterput onder de bemoedigende aanwezigheid van anderen en worden ten leven gezegend,

- het **huwelijk naar binnen toe** wordt er gezegend voordat eventueel het huwelijk naar buiten toe wordt gevierd met veel aanwezigen in een kerk of gemeentehuis, ... Deze huwelijkszegen is **niet enkel een beloning voor geslaagden**, maar ook een **bemoediging voor mislukten**. Hebben we niet eerder de werkelijkheid van het heden in te zegenen dan het ideaal van vroeger? Met wat voor pijnlijke onduidelijkheden werden vroeger velen, van wie het liefdesleven mislukt was, niet gestraft als ze een nieuwe verbintenis wilden aangaan.

- Toen wij onze kindjes verwachtten, vroegen we Luc, om de **Elisabethzegen** over hen uit te spreken, om onze kindjes reeds te zegenen in de moederschoot. Waarom immers wachten tot een kindje geboren is, voor het te **dopen**? Tijdens deze zegen legt de vader zijn hand op de schoot van zijn vrouw, de priester legt zijn hand op de hand van de vader en zegt:

*'Ik zegen je groeiende oortjes wezentje
opdat eens ter wereld gekomen
je er veel lieve woorden mee mag horen
woorden van bemoediging wanneer je het kwaad hebt
woorden van troost wanneer je verdriet hebt
woorden van gelukwens wanneer je iets goeds hebt gedaan...'*

Over heel het groeiende lichaampje wordt zo een zegen uitgesproken.

Zelf hebben wij die momenten steeds heel intens beleefd, en koesteren ze, **dankbaar** dat we een plaats kenden waar dit kon.

Ik mag denk ik wel zeggen dat deze inspiratie me ook voedt in het **werk** dat ik mag doen. Als pastoraal werker in het ziekenhuis heb ik het geluk – al klinkt het vreemd dit zo te formuleren – vaak op die momenten die om een zegen vragen, bij mensen te mogen aanwezig zijn.

- Van de moeilijkste en pijnlijkste situaties om woorden voor te vinden, is het levenloos ter wereld komen van een blij verhoopt kindje. De binnen-gebouwelijke kerk heeft daar **weinig gebruiken en zegeningen** voor en spreekt in die toch al zo droeve omstandigheden, in nog droever makende woorden. Geïnspireerd door het zoeken van Luc Versteylen naar troostender rituelen en bewoordingen, zal ik steeds over **'een voorbarig overleden'** kindje spreken. **Voorbarig** is niet alleen een juister woord – het is afgeleid van **baren** – het verzacht ook, door het juister en eerbiediger te zeggen, het harde gebeuren. Heel dikwijls wordt in een afscheidsritueel op de kamer of in de kapel, ... ook een zegen meegegeven aan het voorbarig overleden kindje. Wat volgt is een kort fragmentje uit deze zegen:

*Ik zegen je vorige voetjes
die nooit zullen kunnen lopen
om naar onze omarming toe te komen
opdat, wanneer ook onze tijd gekomen is
om door de dood heen te gaan
je met je nieuwe voetjes*

*ons tegemoet mag komen
gaver en gezonder
levendiger en liever
dan we je ooit in dit leven hebben mogen zien.*

Ik hoop dat deze toespraak een **aanspreking**, een **oproep** mag zijn, om ook binnen deze vierende gemeenschap te durven zoeken hoe we creatief vorm kunnen geven aan nieuwe rituelen. Er zijn momenten en situaties die de **kracht van een zegen vragen**. Zouden we dit **ook hier niet wat vaker moeten durven? Zalig-spreken** wij elkaar in deze onzalige tijden niet veel te weinig? Eén van de even deugddoende als doenbare zaligsprekingen zijn **Tabors**.

Wat Tabors zijn? Ik verwijs hiermee naar de lezing van daarnet. Toen de leerlingen bij Jezus waren op de Tabor, zagen ze Hem op zijn heerlijkst. Zo zelfs, dat ze voor altijd zo bij Hem wilden blijven. Ook medemensen zien elkaar soms op hun heerlijkst.

Een 'tabor' bestaat erin de moeite te nemen dat neer te schrijven, en aan de betrokkene te bezorgen. **'Daar, toen, zo, zag ik jou op je mooist... Op je liefst... Op je moedigst...'** Vooral wanneer grotere zonen en dochters dat onverwacht hun ouders aandoen en ouders hun opgroeiende kinderen, begint de wereld in dat gezin vaak opnieuw. Heeft ieder van ons niet af en toe zo'n bemoediging, zo'n zaligspreking nodig?

Misschien mag ik eindigen met een oproep aan ons allen, maar in het bijzonder aan de jongeren en hun ouders onder ons, om in de loop van de komende week iemand te bemoedigen met zo'n Tabor.

Een gezegende week toegewenst!